

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 138/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2002 o sťažnosti Ing. J. B., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. R. Ž., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. Nc 2065/99, za účasti Okresného súdu Košice I, po jej predbežnom prerokovaní takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2002 doručená sťažnosť Ing. J. B., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. Nc 2065/99.

Uviedol, že v tomto konaní sa domáhal vydania predbežného opatrenia, ktoré bolo, ako to uvádza v doplnení sťažnosti zo 16. júla 2002, právoplatne nariadené 11. októbra 2001, ale už po uplynutí lehôt, ktoré na rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie ustanovuje § 76 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Preto došlo k porušeniu jeho základných práv.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd zo spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. Nc 2065/99 zistil, že o návrhu na predbežné opatrenie bolo právoplatne rozhodnuté 31. júla 2001 tak, že prvostupňové rozhodnutie z 13. marca 2001 (vynesené v prospech sťažovateľa) bolo Krajským súdom v Košiciach potvrdené v celom rozsahu uznesením sp. zn. 13 Co 185/01.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom (čl. 48 ods. 2 prvá veta ústavy, ale aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba (účastník konania pred súdom) domáhajúca sa rozhodnutia. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota neodstráni. Vytvorenie ústavne súladného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu, prípadne až vykonaním práva, o ktorom bolo takto rozhodnuté, ak výkon rozhodnutia bol súdom (exekútorom) nariadený. Obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa teda nevyčerpáva len rozsahom (procesných) úkonov vykonaných súdom, ktorý je oprávnený o veci rozhodnúť.

Vo veci sťažovateľa však došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty už tri dni po doručení prvostupňového rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia v jeho prospech. O návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa rozhoduje vždy uznesením, ktoré je

vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť tri dni po jeho doručení (§ 167 ods. 1 a § 171 Občianskeho súdneho poriadku). Vykonateľnosť takého súdneho rozhodnutia je z hľadiska právnej istoty účastníka konania rovnaká vlastnosť súdneho rozhodnutia ako jeho právoplatnosť. Táto vykonateľnosť znamená nielen záväzné účinky na právne pomery účastníkov (bez ohľadu na prípadné použitie riadneho opravného prostriedku), ale aj možnosť núteného výkonu takého rozhodnutia podľa VI. časti Občianskeho súdneho poriadku alebo podľa Exekučného poriadku [zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov].

Okrem toho vykonateľné prvostupňové rozhodnutie bolo 31. júla 2001 potvrdené v odvolacom konaní a do podania sťažnosti ústavnému súdu jeho účinky na právne vzťahy účastníkov trvali. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00) ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu namietaného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na základe týchto skutkových zistení a právneho záveru ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.